

Món. L'amenaça mundial i cruel d'Estat Islàmic

Salut. La baixada de temperatures obre les portes a la grip

sortim

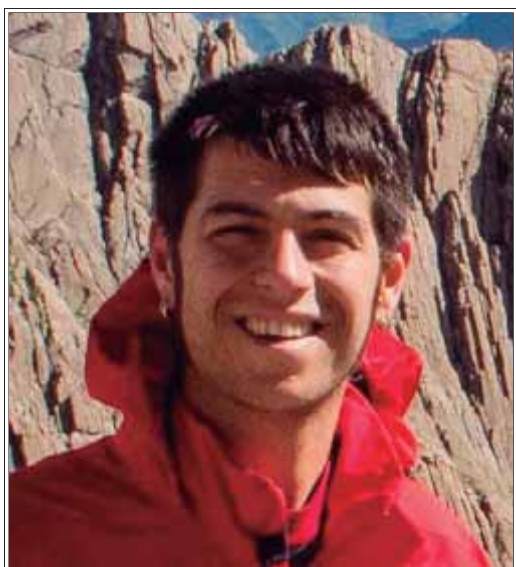
- Fira Avícola del Delta
- L'art del paper

PETITS i GRANS

- Un matí amb el pastor
- A l'ombra del pessebre

PRESÈNCIA

Núm. 2268. Any L ■ Diumenge, 6 de desembre del 2015 ■ www.presencia.cat

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: Jaume Barrull, Núria Oliva, Albert Carbonell, Noemí Llauredor, Maria Ribera i Dani Cornellà.

Generació 78

Catalans nascuts l'any 1978 valoren com ha canviat el país des del punt de vista polític i social d'ençà que es va aprovar la Constitució espanyola

Albert Carbonell. President de Mifas de Girona

Donar visibilitat als discapacitats

PAU LANAQ

Es tractava de millorar la qualitat de vida dels col·lectius, d'optimitzar els recursos, de trobar sortides i solucions

● Albert Carbonell ha sabut guanyar-se dues vides. Quan tenia disset anys un accident el va deixar tetraplègic i en cadira de rodes, però una complicació majúscula com aquesta no li va treure les ganas d'anar endavant. Avui, vint anys després, és el president de Mifas, una entitat que des dels seus inicis ha vetllat per les persones amb discapacitat física i no ha deixat de treballar per la seva inclusió social.

A vostè, que va néixer l'any 78 i no va conèixer el franquisme, què li han explicat de la dictadura i la transició?

Com és lògic jo no vaig viure el franquisme, però quan vaig tenir ús de raó em van explicar que veníem d'un període molt negre, molt fosc. Va caldre que es morís Franco per poder obrir l'estat a la democràcia i això va comportar que no tan sols es recuperessin les llibertats sinó que tres anys després de la mort del dictador es redactés una nova constitució.

Que a hores d'ara potser s'ha fet vella?

La Constitució fa trenta-set anys que està vigent i no podem obviar que ha sigut un motor de canvi de l'estat, però també és cert que la societat ha evolucionat d'una manera molt ràpida i en certs aspectes la Constitució està envellida. Sóc dels que pensen que s'ha de revisar. I sense que ningú s'escandalitzi, ho dic pensant que si hi ha coses que funcionen es deixin com estan i es millorin les que s'han quedat obsoletes perquè així farem que la convivència sigui millor. Els temps evolucionen i per tant tot ha d'evolucionar.

Què li va passar?

L'any 1995, per les Fires de Girona, vaig tenir un accident de moto. Tenia 17 anys i em vaig convertir en un lesionat medullar complet, avui no tinc ni moviment ni mobilitat a les extremitats inferiors, i vaig entrar al món dels discapacitats.

I com ho va superar?

Jo diria que hi va jugar un paper important la inconsciència de l'adolescència, el suport de la família i dels amics, i el fet que quan vaig estar ingressat a la Guttman vaig trobar un grup de gent, vuit o deu joves que teníem entre quinze i vint-i-dos anys, que ens vam fer amics i l'un per l'altre ens ajudàvem a superar els moments baixos. A la meua vida es va produir un canvi estructural, però en el fons vaig tenir sort, vaig poder continuar estudiant i sen-

Albert Carbonell a l'entrada de la seu de Mifa, a la rambla Xavier Cugat de Girona, un espai funcional, clar i adaptat on l'entitat desenvolupa el seu treball. PAU LANAQ

se patir grans problemes d'adaptació, com ha passat amb altres persones que no s'han sabut adaptar i encara que estan obligats a anar en cadira de rodes, no s'han assentat.

Vostè va néixer un any abans que Mifas, entitat que ha lluitat per donar drets i alternatives als discapacitats físics.

Té raó. Mifas va néixer l'any 1979 gràcies a uns valents que van entendre que calia unir esforços per atendre les demandes i les necessitats de les persones que patien algun tipus de discapacitat física a les comarques gironines. Es tractava de millorar la qualitat de vida dels col·lectius i buscar un creixement coherent del grup, d'optimitzar els recursos, de donar visibilitat a les persones. I si ens atenem a l'evolució del grup veurem que tot i les mancances hi

ha objectius que s'han aconseguit.

Com?

Tot i que estem vivint un moment en què ens ha afectat la crisi i també la intromissió de grans empreses que prenen contractes públics al tercer sector, Mifas s'ha assentat en diverses àrees que donen alternatives als discapacitats. Hem treballat des de la inserció social, s'han fet accions de sensibilització i difusió, s'han denunciat les barreres arquitectòniques, s'han potenciar activitats esportives, s'ha impulsat la integració laboral a través de les empreses i centres especials de treball. I també oferim serveis assistencials, entre ells una residència al barri de Sant Narcís de Girona capital.

BIOGRAFIA

Disset anys no són res

Nascut a Girona, estudiant d'electrònica industrial, a disset anys va patir un accident de moto que el va deixar discapacitat. Va continuar estudiant i es va apuntar a Mifas perquè feien uns cursos per fer oposicions. Avui és el president de l'entitat.